

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M.V.**, bytem..., zastoupeného JUDr. Karlem Vaňharou, bytem Bojkovice, I. Máje 713, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, Tř. T. Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 298,-Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že žalovaný dne 18.7.2001 rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu sp. zn. 21456/2010/262/216 ze dne 16.2.2011 potvrdil.

Pokud jde o rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 16.2.2011, a to MěÚ ..., odbor dopravy, přestupky, bylo tímto orgánem rozhodnuto tak, že žalobce dne 11.10.2010 ve 14:15 hod na silnici č. 493 v obci ... na ulici ...řídil..., r.z. ...a za jízdy držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, tedy svým jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona o přestupcích, kdy tohoto přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a za to mu byla uložena dle ust. § 22 odst. 9 a § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokuta ve výši 2.000,-Kč a byl dle ust. § 79 odst. 1 zákona

o přestupcích zavázán k povinnosti nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal nedostatečné zjištění stavu věci a z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že správní orgán pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly v řízení najevo, neprovedl všechny potřebné důkazy tak, aby bylo možné zjistit přesně a úplně stav věci. Je zřejmé (viz. ust. § 32 odst. 1 správního řádu), že správní orgán není vázán toliko návrhy účastníků řízení, v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesu účastníků a svědeckých výpovědí nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. věrohodnosti, je logický rozpor a hodnocení důkazů odporuje zákonem stanovenému způsobu hodnocení důkazů. Žalobce uvedl, že jak vyplývá ze spisového materiálu, od počátku popíral, že by dne 11.10.2010 ve 14:00 hod. (případně ve 14:15 hod., jak vyplývá z výroku rozhodnutí správního orgánu), při řízení osobního motorového vozidla po dobu cca 2 sekund držel u levého ucha mobilní telefon. Žalobce namítal, že od počátku tvrdil to samé (i před správním orgánem I. stupně), že v levé ruce držel holící strojek, který je jiným zařízením než uvádí § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Neměl žádný důvod, aby držení tohoto holícího strojeku v inkriminovanou dobu před hlídkou policie utajoval a není mu znám důvod, proč policisté tvrdí něco jiného, ale dle názoru žalobce je na správním orgánu, aby prokázal, že žalobce držel mobilní telefon, a to beze vší pochybnosti. Žalovaný se v rámci odvolacího řízení, stejně jako správní orgán I. stupně, nevypořádal s tím, že předvoláním příslušníků policie jako svědků, kteří byli vlastně oznamovateli přestupku, bylo pro dokazování správního orgánu účelové, neboť správnímu orgánu muselo být zřejmé, že jako představitelé silové složky a oznamovatelé přestupku nejsou způsobilí jako svědci objektivně a pravdivě vypovídat. V tomto směru poukázal na rozsudek NSS č.j. 7As 83/2010 – 63 nebo č.j. 1As 96/2008 – 115. NSS se vypořádává s otázkou nestrannosti policisty jako svědka. Podle NSS „lze policistu považovat za nestranného svědka tehdy, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku daného řízení. To např. znamená, že pochybnost o nestrannosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, a to přímo nebo nepřímo, skrytě či oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Je-li tedy chválen či odměňován v případě, že se mu daří zjistit a odhalit vysoký či nadprůměrný počet přestupků, anebo je naopak kritizován či penalizován, nedaří-li se mu to. To pak je důvod ke zkoumání věrohodnosti, pravdivosti a přesvědčivosti jeho svědecké výpovědi. NSS v žádném případě nemá za to, že uvedené pozitivní či negativní motivační důvody nutně vedou v masovém měřítku k tomu, že policisté jako svědci vypovídají vědomě nepravdu. Pouze upozornil, že mohou vést v některých případech k takovému jednání a v jiných případech mohou vyvolat v policistovi subjektivní přesvědčení, že určité skutečnosti viděl, ať se nestaly, anebo naopak neviděl, ač se staly.

Při důkazu výpovědi svědka musí správní orgán vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným

na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností (srov. např. rozsudek NS ČR ze dne 18.5.2010, sp. zn. 33Cdo 1480/2008).

Bez ohledu na výše uvedené dle žalobce lze konstatovat, že výslech svědků – policistů, stejně jako důkaz ohledáním (holícího strojku), nevyhodnotil správní orgán správně, ale v rozporu s tím, co bylo zjištěno. Ani výslechem těchto svědků nebylo správnímu orgánu v rámci dokazování prokázáno, že žalobce skutečně v ruce držel mobilní telefon a nikoliv holící strojek. V souladu s ust. § 54 správního řádu byl v případě žalobce z jeho iniciativy proveden důkaz ohledáním, při kterém správnímu orgánu předal k ohledání předmětný elektrický akumulární holící strojek, který držel v levé ruce dne 11.10.2010 v odpoledních hodinách. Správní orgán však toto dokazování vůbec nevyhodnotil jakožto skutečnost, zda ze vzdálenosti 5 – 8 m po dobu 2 sekund bylo možno tento holící strojek zaměnit s mobilním telefonem a ani se o toto vyhodnocení nepokusil.

Žalobce svou žalobu opírá, jak uvedl, o rozsudek NSS č.j. 7As 83/2010 – 63, kterým bylo rozhodnuto v řízení o kasační stížnosti. V odůvodnění tohoto rozsudku je uvedeno: „Z konstantní judikatury NSS vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci a nelze ji považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam (viz. rozsudek NSS č.j. 1As 96/2008 – 115).

Žalobce uvedl, že v dané věci proti sobě stály 2 verze skutkového stavu.

- a) podle verze založené na výpovědích policistů držel stěžovatel při řízení v levé ruce mobilní telefon,
- b) podle verze založené na tvrzení stěžovatele žádný telefon v ruce nedržel.

Případná přestupkověprávní relevance těchto verzí závisí na vyhodnocení obsahu a věrohodnosti dostupných důkazů. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 23Cdo 2305/2009 *„Přisuzování hodnoty pravdivosti jednotlivým důkazům se děje jejich zhodnocením jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Myšlenkové závěry o pravdivosti či nepravdivosti důkazů, k nimž soud dospěl, proto nepředstavují akt libovůle soudu a nejsou ani věcí pouhého osobního dojmu, či obecné úvahy. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa (skutkových okolností) zjištěných v konkrétní projednávané věci, jako kupříkladu z rozporů ve výpovědi svědka, jakož i z rozporů mezi výpovědí svědka (jejím obsahem) a jinými provedenými důkazy, ze způsobu jeho výpovědi, z jeho osobního (nikoli z obecně postulovaného) vztahu k věci nebo k osobám zúčastněným na řízení apod.“*.

Z výše uvedeného lze dle žalobce dospět k závěru, že ho lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že stěžovatel mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené dostupné důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda stěžovatel skutečně držel v ruce při řízení motorového vozidla mobilní telefon a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.

Žalobce uvedl, že správní orgán neprovedl všechny navržené důkazy a ani se nevypořádal s tím, proč provedení takového důkazu odmítá. Jestliže se žalobce bránil tvrzení policistů tím, že pokud by bylo z jeho mobilního telefonu v inkriminovanou dobu telefonováno a nabídl k provedení důkazu možnost pořízení výpisu hovorů a telefonní číslo správnímu orgánu sdělil, přenesl tím důkazní břemeno na správní orgán (k prokázání, že za jízdy telefonoval). Tento důkaz (výpis telefonního účtu) však správní orgán I. stupně v rámci dokazování neprovedl. Tím ale nemohl vyvrátit tvrzení žaloby o tom, že držel holící strojek a nikoliv telefon, podložené prokázáním existence takového holícího strojeku.

Všechny shora uvedené skutečnosti žalobce vedou k závěru, že jeho vina nebyla přesvědčivě prokázána a rozhodnutí je tak nezákonné. Uvedl, že podle rozsudku NSS, č.j. 9As 55/2010 – 158 *„Aby bylo možné určit, zda je vina žalobce věrohodně prokázána či nikoli, musí být v každém případě odstraněny rozpory vyplývající ze zjištěného skutkového stavu věci, které vnášejí do závěrů správních orgánů pochybnosti o jednoznačnosti prokázání viny žalobce“*. Je zřejmé, že v dané věci existují rozpory, které bylo nutno odstranit provedením dalších důkazů, aby byla doplněna nedostatečná skutková zjištění správního orgánu. To však nebylo učiněno. V citovaném rozsudku se pak dále uvádí: *„Správní orgán je však rovněž v dalším řízení vázán zásadou volného hodnocení důkazů, přičemž důkaz je povinen hodnotit jak zvlášť, tak i v jejich vzájemné souvislosti. Teprve až bude skutkový stav dostatečně zjištěn a případné rozpory odstraněny provedením dalších důkazů, je možné nad vší rozumnou pochybnost rozhodnout o vině žalobce“*.

Žalobce se domáhal toho, aby Krajský soud v Brně rozhodl tak, že zruší rozhodnutí žalovaného ze dne 18.7.2011 a současně že zruší i rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18.7.2011 a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že při posuzování odvolání podaného žalobcem se opíral o spis zpracovaný Policií ČR, obvodní oddělení..., č.j. KRPZ-53138-1/PŘ-2010-15516, který obsahuje oznámení přestupku ze dne 11.10.2010, oznámení přestupku sepsané s obviněným z přestupku na místě silniční kontroly, úřední záznam z 18.10.2010, sepsaný policistkou J.P. s podrobným popisem průběhu předmětné události a dále se opírá o důkazy ve formě svědeckých výpovědí zasahujících policistu. Rovněž vycházel z toho, co uvedl žalobce při ústním jednání, z jeho vyjádření v průběhu řízení a konečně i z obsahu podaného odvolání. Žalovaný trval na tom, že neshledal pochybení v hodnocení důkazů, které vedly správní orgán I. stupně k tomu, aby za uvedený přestupek

uznal obviněného vinným. Povinností správního orgánu je opatřit si před vydáním rozhodnutí takové podklady, na základě níž bude možno dospět k závěru, že o zjištěném stavu věci nejsou důvodné pochybnosti. Veškeré podklady rozhodnutí musí správní orgán v rámci zásady volného správního uvážení posoudit a vyhodnotit jak každý samostatně, tak všechny ve vzájemných souvislostech, přičemž svoji myšlenkovou úvahu musí uvést v odůvodnění rozhodnutí. V daném případě tak správní orgán I. stupně učinil. Na jedné straně vzal v úvahu výpovědi svědků, policistů ... a na druhé straně výpověď žalobce. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že výpovědi těchto svědků se jednoznačně shodují a korespondují. Oba svědkové jasně a zřetelně viděli, že žalobce na inkriminovaném místě a v inkriminovanou dobu řídil motorové vozidlo RZ: ... a při jeho řízení držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Žalovaný trval na svém názoru, že se mu výpovědi obou svědků jeví jako technicky přijatelné, a tudíž i jako věrohodné. Žalovaný souhlasí se správním orgánem I. stupně v tom směru, že co se týká policistů, jedná se o úřední osoby, speciálně vycvičené a vyškolené dle ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, zmocněné mimo jiné k ochraně bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku, k předcházení trestné činnosti, k plnění úkolů podle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jim zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a ust. § 124 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu zmocněné k dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Pro žalovaného jsou tedy osobami spolehlivými, neboť přestupek obviněného zjistili při výkonu svého povolání. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně považuje za nepravděpodobné, že by tito svědkové záměrně uváděli nepravdivé údaje, obvinili z přestupku nevinného občana, který se ničeho nedopustil a při řízení vozidla se choval v souladu s pravidly provozu na pozemních komunikacích a vystavovali se tak vědomě nebezpečí trestního stíhání pro trestní čin krivého obvinění a nebo pro trestní čin zneužití pravomoci úřední osoby. Policisté by se takovéhoho skutku mohli dopustit dokonce i tehdy, jestliže by oznamovali skutek, jehož průběh by svými smysly nezachytili s jistotou. Žalovaný považuje za vyloučené, že by se oba policisté takto zachovali, všechno si jen vymysleli a zcela nevinného občana oznámili správnímu orgánu za spáchání výše uvedeného přestupku. Žalovaný souhlasí se správním orgánem I. stupně, že přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost k prokázání téměř identického protiprávního jednání, jako v tomto případě, judikoval i NSS rozsudkem č.j. 1As 64/2008 – 42, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysly vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. Žalovaný souhlasí se správním orgánem I. stupně i v tom směru, že v dalším rozsudku č.j. 4As 19/2007 – 114 NSS konstatoval, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Naproti tomu výpověď obviněného může obsahovat cokoli, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti. Policisté nejsou nikterak zainteresováni na výsledku přestupkového nebo trestního řízení, tudíž jejich tvrzení je v maximální možné míře nestranné a věrohodné. Ze spisového materiálu vyplývá, že žádný ze svědků žalobce nezná, a proto zde není dán důvod, proč by vůči němu mohli být

v nepřátelském vztahu a měli zájem jej poškodit, jak uvedl správní orgán I. stupně v příslušném rozhodnutí. Žalovaný konstatuje, že výpovědi svědků, policistů považuje proto shodně jako správní orgán I. stupně za věrohodné a přiklonil se k jejich verzi průběhu předmětné události. Navíc policisté nemají k věci žádný osobní vztah a svoji dozorovou činnost na silnicích vykonávají jako své povolání, ke kterému mají zákonné zmocnění. Současně s tím nejsou nějak hmotně zainteresováni na tom, kolik přestupků, s kolika řidiči a s jakým výsledkem denně projednají, protože tuto skutečnost nemohou svou vůlí nijak ovlivnit. Co se týká rozsudků NSS č.j. 7As 83/2010 – 63, č.j. 1As 96/2008 – 115, na které žalobce v souvislosti s nestranností policisty jako svědka odkazuje, žalovaný uvedl, že tyto nepovažuje na výše uvedené, za příléhavé. Pokud se jedná o první z uvedených rozsudků, žalovaný připouští, že tento rozsudek obsahuje žalobcem uváděný text, který je však vytržen z kontextu, a navíc vztahující se pouze na daný případ, kdy při kontrole stěžovatele v souvislosti s údajným telefonováním za jízdy, oba policisté projeví velmi neobvyklou horlivost a důkladnost, aniž by proto vzhledem k okolnostem vyvstaly jakékoliv zvláštní důvody. Z uvedeného rozsudku lze proto vycházet pouze v případech, které s ním mají určitou významnou podobnost, což žalovaný neshledal. Z uvedeného rozsudku NSS ani nevyplývá, že by tento v obecné rovině zpochybňoval rozsudek NSS, č.j. 1As 64/2008 – 42, kdy vycházel NSS zejména ze záběru vysloveného již v rozsudku č.j. 4As 19/2007 – 114, na které odkazuje žalovaný ve svém rozhodnutí. Pokud se jedná o druhý rozsudek NSS, na který žalobce odkazuje ve své žalobě v souvislosti s nestranností policisty jako svědka, žalovaný uvádí, že žalobce neuvedl z jakých důvodů tak učinil, protože tento se zabýval řešením odlišné problematiky. Naopak žalovaný může připomenout poměrně aktuální rozsudek NSS, č.j. 2As 52/2011 – 47 ze dne 21.9.2011. Při hodnocení věrohodnosti výpovědi policistů a obviněného nelze rovněž opomenout, že obviněný okolnost, že se holil, uváděl teprve v řízení před správním orgánem, přičemž tuto významnou nevěrohodnost svého postoje nijak nevysvětlil. I na tuto skutečnost poukázal NSS v posledně citovaném rozsudku. Již tento fakt sám o sobě značně znevěrohodňuje jakékoli tvrzení obviněného, než aby vnášel pochybnosti do výpovědi zasahujících policistů, které ob stojí jak samostatně, tak i v kontextu navzájem. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku. Policisté žalobce neznali a při zastavování vozidla ani přesně nevěděli, kdo konkrétně je řidičem. Jednání zasahujících policistů proto lze hodnotit jako korektní a nezaujaté.

Ke stěžejnímu tvrzení žalobce, že v inkriminovanou dobu při řízení vozidla nadržel telefonní přístroj, ale holící strojek a dalším tvrzením žalobce, žalovaný uvedl následující: Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný tuto skutečnost bezprostředně po spáchání přestupku namítal. Z předmětného oznámení přestupku, které s žalobcem sepsala policistka J. P., nevyplývá, že by se žalobce o použití holícího strojku v inkriminovanou dobu zmínil a do svého písemného vyjádření na oznámení přestupku pouze uvedl, že nesouhlasí, že telefon nadržel, a ani netelefonoval. Skutečnost, že v ruce držel holící strojek, což právní předpisy nesankcionují, obviněný neuvedl. O použití holícího strojku se obviněný zmínil až při ústním jednání u správního orgánu dne 15.12.2010, kdy uvedl, že trvá na tom, co uvedl písemně policistům na místě, kde s ním danou věc řešili, a to, co uvedl do oznámení přestupku, rozšířil o tvrzení, že v tu dobu držel v ruce holící strojek, se kterým se holil. Ze svědeckých výpovědí uvedených svědků však tato skutečnost nevyplývá. Naopak, při ústním jednání dne 13.1.2011, kde byli uvedeni policisté vyslýchání jako svědkové, a to každý samostatně,

na dotaz správního orgánu, zda si nemohli mobilní telefon zaměnit s nějakou jinou podobnou věcí, jako je např. panel autorádia, peněženka nebo holící strojek, se kterým se řidič za jízdy holil, odpověděl svědek prap. P., že ne, protože telefon bylo zřetelně vidět. Svědkyně nstržm. P. na stejnou otázku odpověděla, že určitě ne, protože v ruce obviněného zřetelně viděla mobilní telefon. Z uvedeného vyplývá, že výpovědi svědků se jednoznačně shodují. Navíc odvolací orgán je názoru, že je zcela odlišný způsob držení telefonu při telefonování, kdy tento bývá zpravidla držen v ruce v jedné poloze u ucha, jak tomu bylo i v daném případě, což vyplynulo ze svědeckých výpovědí, kdežto při používání holícího strojku se tento neдрží na jednom místě, navíc u ucha, ale bývá zpravidla držen téměř kolmo k obličeji, a pohybuje se s ním sem a tam. Dále žalovaný považoval za zcela nelogické, že pokud by se tvrzení žalobce zakládalo na pravdě, z jakých důvodů příslušný holící strojek nepředložil hlídce Policie ČR na místě silniční kontroly, aby tak předešel obvinění z přestupku, a to navíc v situaci, kdy bezprostředně před zastavením hlídkou Policie ČR, jak sám uvádí, se holil. Pokud by tomu tak bylo, holící strojek by musel bezprostředně před zastavením, případně v době zastavení teprve odložit, protože hlídkou policie byl dostižen ve velmi krátké vzdálenosti po zjištění přestupku, a to před budovou Obvodního oddělení Policie ČR Slavičín. Žalovaný je toho názoru, že pokud by se žalovaný holil, byl by si vědom skutečnosti, že okamžitým předložením příslušného holícího strojku a případně předložením svého mobilního telefonu včetně, výpisu volání, který tyto údaje obsahuje, hlídce Policie ČR bezprostředně po jejím zastavení, by svou vinu mohly jednoznačně a jednoduše již na místě vyvrátit, což ale žalobce neučinil, a to z důvodu, že jeho tvrzení se evidentně nezakládá na pravdě. K vyjádření žalobce v žalobě ohledně jeho návrhu na dodatečné pořízení výpisu hovorů a sdělení jeho telefonního čísla, žalovaný uvedl, že toto považuje za nadbytečné, a to jednak z důvodu, že není nikterak zaručeno, že příslušný výpis by obsahoval údaje o hovorech a zprávách mobilního telefonu, který v inkriminovanou dobu obviněný držel v ruce, a jednak z důvodu, že dle příslušného ustanovení přestupkového zákona se daného přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Z uvedeného proto vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku plně postačí, pokud bylo prokázáno, že obviněný mobilní telefon držel v ruce a není nutné, aby jej používal k jeho účelům. Dále uvedl, že žalobce souhlasil, po poučení hlídkou policie, že v případě jeho nesouhlasu se spácháním přestupku, bude přestupek projednán správním orgánem. Takový postup žalobce by žalovaný zcela logicky předpokládal pouze v případě, pokud by se obviněný v inkriminovanou dobu skutečně holil, uvedený holící strojek hlídce Policie ČR předložil a tato hlídka by trvala i nadále na skutečnosti, že se předmětného přestupku dopustil a držel v ruce mobilní telefon. Co se týká tvrzení žalobce ohledně předložení holícího strojku správnímu orgánu I. stupně, který měl dle jeho tvrzení v inkriminovanou dobu držet v ruce, žalovaný trval na svém stanovisku uvedeném v předmětném rozhodnutí, že nedošlo k provedení důkazu ohledáním věci, jak se obviněný domnívá. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že uvedený holící strojek předložil obviněný správnímu orgánu o své vůli, a to po ústních jednáních, při seznamování se s podklady pro rozhodnutí. Předložení uvedeného holícího strojku nebylo obviněnému správním orgánem uloženo, neboť z provedeného dokazování prostřednictvím svědeckých výpovědí byl jednoznačně zjištěn skutečný stav věci, a proto provádění dalšího důkazu bylo v této situaci nadbytečné. Správnímu orgánu nelze nic vytknout v tom směru, že pokud mu byl tento holící strojek obviněným předložen, že správní orgán provedl obkreslení jeho tvaru, což založil do spisového materiálu. S uvedeným se jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný ve svých rozhodnutích řádně vypořádaly. Co

se týká návrhu obviněného vzneseného již v odvolání, a to na provedení důkazu znaleckým posudkem či rekonstrukcí, a to v souvislosti ze vzdálenosti místa spáchání přestupku od hlídky Policie ČR a délkou pozorování spáchání přestupku policisty, žalovaný trvá na svém stanovisku uvedené v příslušném rozhodnutí, že toto považuje odvolací orgán za nadbytečné, protože mu není jasné, co by mělo být předmětem znaleckého zkoumání a k čemu by měl soudní znalec vlastně dospět. Žalovaný proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgán neprovedl všechny důkazy, a ani se nevypořádal s tím, proč takové důkazy odmítá.

Pokud se jedná o odkaz obviněného na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 33Cdo 2305/2009, ze kterého ve své žalobě část cituje a polemizuje o verzích založených na výpovědi svědků a na výpovědi žalobce, žalovaný uvedl, že mu opět nezbyvá než trvat na svém vyjádření v příslušném rozhodnutí a na již výše uvedených skutečnostech. Co se týká tvrzení žalobce, že se správní orgán nevypořádal s tím, že se uvedeného přestupku dopustil, žalovaný uvádí, že tento názor žalobce nesdílí. Žalovaný je na rozdíl od žalobce názoru, že správním orgánem I. stupně byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem, výsledkem obviněného a výsledkem dvou svědků. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události. Skutečnosti týkající se jednání žalovaného jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Zavinění na projednávaném přestupku bylo jasně prokázáno a skutková zjištění jsou taková, že není pochybnosti o průběhu přestupku. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán I. stupně vycházet. Žalovaný má za to, že správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotil podklady a důkazy podle své úvahy, a že přitom přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl obviněný, a že se s veškerými okolnostmi a podstatnými skutečnostmi ohledně jeho přestupku ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal. Žalovaný se tak v otázce určení viny za přestupek zcela ztotožnil se závěry, které správní orgán I. stupně v předmětné věci učinil.

Co se týče odkazu žalobce na rozsudky NSS č.j. 7As 83/2010 – 63 a č.j. 1As 96/2008 – 115 v souvislosti s tím, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci a nelze ji považovat za důkazní prostředek, k uvedenému žalovaný pouze konstatuje, že rozhodnutí NSS byla jak správním orgánem I. stupně, tak i žalovaným beze zbytku respektována. Předmětný úřední záznam byl posouzen pouze jako podklad k rozhodnutí. V předmětném přestupkovém řízení bylo jako důkazů použito výpovědi svědků, a to policistů ..., která úřední záznam sepsala.

Krajský soud v Brně, vyšel z doložených správních spisů. Uvádí, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, uvedeného v jeho rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě žalobce a má za to, že byly provedeny ve věci veškeré důkazy, tyto zhodnoceny každý zvlášť a ve vzájemné souvislosti a že žalovaný se s veškerými námitkami, jež žalobce uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu řádně a náležitě vypořádal.

Krajský soud v Brně tak uvádí, že prvním úkonem, kterým provedla Policie ČR, obvodní oddělení Slavičín, je Oznámení přestupku, sepsaný policisty, kteří dne 11.10.2010 prováděli kontrolu bezpečnosti silničního provozu a uvedli, že tohoto dne ve 14:15 bylo v obci ..., ulice ... uvedenou hlídkou zastaveno a kontrolováno motorové vozidlo ... RZ:..., které řídil M.V. , nar..... Při jízdě uvedeného vozidla držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. V tomto Oznámení je předtištěná kolonka vyjádření řidiče, kde rukou žalobce je uvedeno: Nesouhlasím s uvedeným. Telefon jsem nedržel ani netelefonoval. Tel. a uvedeno číslo telefonu. V úředním záznamu vypracovaného dne 18.10.2010, zpracovaném policistkou J.P. je pak mimo jiné uvedeno, že vozidlo ... RZ:... , které bylo hlídkou policie zastaveno 11.10.2010 ve 14:15 hod bylo vozidlo bílé barvy. Řidič tohoto motorového vozidla na silnici č. II/493 v obci ..., na ulici... držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, což hlídka policie viděla zcela zřetelně ze vzdálenosti cca 5m. Při následné kontrole bylo zjištěno, že se ve vozidle nachází pouze řidič, který byl nstržm. Pacíkovou vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla. Následně bylo jmenovanému řidiči sděleno, že porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., čímž se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. f) bod. 1 zákona č. 200/1990 Sb., neboť při jízdě držel v ruce mobilní telefon. Řidič V. nstržm. P. uvedl, že s přestupkem nesouhlasí, neboť telefon za jízdy v ruce nedržel.

MěÚ Luhačovice poté dne 26.10.2010 zahájila přestupkové jednání a předvolala obviněného z přestupku k ústnímu jednání. Toto proběhlo 15.12.2010 a žalobce v něm po poučení uvedl, že s obviněním z přestupku nesouhlasí. Trval na tom, co dříve uvedl písemně policistům na místě, kde s ním uvedenou věc řešili. V tu dobu držel v ruce holící strojek, se kterým se holil. Tento je ochoten předložit správnímu orgánu k nahlédnutí. Poté byli předvoláni k výslechu svědkové, policisté..., když tito uvedli následující:

Policistka J.P. po poučení uvedla, že uvedeného dne 11.10.2010 byla ve službě s pprap. P. a na událost kontroly obviněného V. si vzpomíná. Se služebním vozidlem PČR jako hlídka stáli na ulici ... a kolmo k hlavní komunikaci. Ze stojícího vozidla pozorovali projíždějící řidiče motorových vozidel se zaměřením na dohled nad silničním provozem. Ona seděla na místě spolujezdce a viděla kolem projíždět vozidlo ... světlé barvy, registrační značku si již nepamatuje, ale uvedla ji v úředním záznamu, který se o události později sepisoval. Vozidlo jelo od Luhačovic směrem na ... a řidič vozidla byl muž, který byl ve vozidle sám a držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Protože to viděli zřetelně oba dva, tak se kolega za uvedeným vozidlem rozjel. Jeli za ním, zastavil jej tak po 500 m před OO PČR Slavičín. Potom vystoupili, jmenovaná šla k řidiči vozidla, kterého požádala o předložení dokladů a kolega Prchlík ji zajišťoval. Doklady řidič předložil, svědkyně je předala kolegovi, aby provedl lustraci řidiče a vozidla. Řidiči řekla, že byl zastaven proto, že jej viděli, jak drží v levé ruce u levého ucha mobilní telefon a tímto se dopustil přestupku. Ten s tím nesouhlasil a říkal, že telefon v ruce nedržel. Svědkyně mu řekla, že o tom sepíše Oznámení přestupku, na to on řekl, že s tím souhlasí. Potom sepsala Oznámení přestupku a řidič se do něj také písemně vyjádřil a podepsal se. Poté mu vrátila doklady a řekla mu, že přestupek bude postoupený správnímu orgánu do Luhačovic na odbor dopravy. Na dotaz správního orgánu, přes kterou část služebního vozidla a vozidla řízeného obviněným viděla držení telefonu, uvedla, že to viděla přes čelní sklo služebního vozidla a přes boční levé sklo vozidla od řidiče. Podmínky viditelnosti byly dle svědkyně dobré, bylo to pěkně vidět, skla

byla u vozidla v době kontroly čirá. Na dotaz, zda si nemohla mobilní telefon zaměnit s nějakou podobnou věcí, jako např. panel autorádia, peněženka nebo holící strojek, se kterým se řidič za jízdy holil, uvedla, že určitě ne, v ruce řidiče viděla zřetelně mobilní telefon. Na dotaz, zda viděla potom ve vozidle obviněného nějaký mobilní telefon, uvedla, že si nevzpomíná. Na dotaz, na jakou vzdálenost tuto činnost obviněného viděla, uvedla že to bylo na 5-8 m.

Poté byl vyslechnut svědek, policista P., který k věci vypovídal shodně jako svědkyně P., na dotaz, na jakou vzdálenost viděl držení telefonu řidičem, uvedl, že to bylo asi na vzdálenost 7 m. K viditelnosti pak uvedl, že byla dobrá, nebyla ničím ztížena. Na dotaz, zda u vozidla v té době byla nějak upravená skla vozidla co do barvy, uvedl, že nebyla. Na další dotaz, zda si nemohl mobilní telefon zaměnit s nějakou podobnou věcí, jako je např. panel autorádia, peněženka nebo holící strojek, se kterým se řidič za jízdy holil, uvedl, že nemohl, telefon bylo zřetelně vidět. Dodal pak, že pokud by řidič držel v ruce nějakou jinou věc, tak by policisty na to logicky upozornil hned na místě při řešení přestupku, ale nic takového neudělal. Na dotaz, zda zná V. u z dřívější doby uvedl, že ho nezná a nevzpomíná si, že by jej někdy řešil.

Dne 24.1.2011 se dostavil na MěÚ Luhačovice žalobce k nahlédnutí do přestupkového spisu ve věci jeho přestupku, kdy mu byl přestupkový spis předložen k nahlédnutí a po seznámení se spisem předložil správnímu orgánu holící strojek Braun, se kterým se za jízdy holil uvedeného dne. Správní orgán si ho obkreslil a skicu založil do spisu. Na této skice byl nakreslen tvar holícího strojeku Braun, uvedeno, v které části je barvy stříbrné a v které černé a je uvedeno, že tloušťka holícího strojeku je 2 cm.

16.2.2011 pak ve věci vydal rozhodnutí prvostupňový správní orgán, MěÚ Luhačovice, kdy uznal žalobce vinného z přestupku § 22 odst. 1 písm. f) č. 1 zákona č. 200/1990 Sb., porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb.

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal do něho odvolání, v němž uvádí stejné skutečnosti, jako v později podané žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný pak rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu, vydal 18.7.2011 a rozhodl, jak uvedeno již dříve, že odvolání žalobce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil.

Po podání žaloby žalobce podal návrh na doplnění dokazování když navrhoval, aby soud provedl důkaz, a to zjištění přes operátora O2, zda dne 11.10.2010 v době od 14:00 hod do 14:15 hod telefonoval ze svého mobilního telefonu (č. uvedl, je to totožné číslo, které uváděl žalobce v záznamu o přestupku), neboť z pohledu celkového průběhu objasňování a rozhodování o přestupku, kterého se měl údajně dopustit, považoval tento důkaz za naprosto zásadní. Doplnil pak u jednání Krajského soudu v Brně, že s odkazem na uvedeného operátora by se dalo i zjistit, na kterém místě se žalobcův mobilní telefon v uvedené době nacházel.

Žalobce pak u jednání Krajského soudu v Brně doplnil, že když ho zastavili policisté, věc s ním vyřizovala policistka, která nejprve chtěla předložit po žalobci všechny podklady a poté se ho zeptala, zda ví, co udělal. Žalobce odpověděl, že to neví a ona mu řekla, že v ruce držel mobilní telefon. Žalobce ji sdělil, že mobilní telefon nedržel. Ona pak odešla za kolegou do auta a když se vrátila, řekla mu, že policisté provádí silniční kontrolu, že má bohužel v autě šéfa a když nesouhlasí s tím, že držel mobilní telefon, věc bude postoupena do správního řízení a tam se nějak vyřeší. Dále uvedl, že v Oznámení přestupku, v kolonce vyjádření řidiče, hned na místě kontroly napsal, že telefon nedržel ani netelefonoval. Vůbec ho tehdy nenapadlo, že by měl policistům říci, že nedržel telefon, ale holící strojek a holil se. Na nic takového se ho totiž policistka neptala. V době, kdy ho zastavili policisté, se už neholil, holící strojek měl uložený v přihrádce bočních dveří. Policistům ho však neukazoval. Ten den, kdy byl zastaven, to bylo tak, že narychlo jel z ... do ... zavést svému bratranci klobásy a hned se vracel zpět, takže celá cesta mu trvala maximálně půl až třičtvrtě hodiny. Mobilní telefon tehdy u sebe vůbec neměl, měl ho doma. Když byl pak vyslýchán u správního orgánu v Luhačovicích, řekl, jak se celá věc udála i pracovníku správního orgánu a měl u sebe i holící strojek, aby mu ho ukázal proto, že dle názoru žalobce se dal lehce splést s mobilním telefonem. Když ho stavěli policisté, jel v teréním autě a stejným autem přijel i k jednání správního orgánu. Pracovníka správního orgánu, který s ním věc projednával, požádal, aby s ním vyšel před správní úřad a aby se podíval, jestli by policisté zezadu mohli poznat, že drží telefon. Pracovník správního orgánu vyšel se žalobcem ven a řekl mu, že se šel podívat na auto žalobce jen proto, že chtěl vědět, jestli nemá na autě zatmavená skla. Na dotaz ohledně holení pak žalobce uvedl, že dohládka se neholí (nebyl takto oholen u jednání soudu) a dále uvedl, že nevidí nic zvláštního na tom, že se holil v autě. Dělává to zcela běžně, aby ušetřil čas. Zástupkyně žalovaného u jednání Krajského soudu v Brně pak uvedla, že ona sama místní poměry zná, podle toho, co uvedli policisté, tak stáli v místě, kde mohli na krátkou vzdálenost žalobce vidět a žalobce pak stavěli za krátkou dobu, asi po 500 m. Dále pak uváděla, že holící strojek žalobce nepředkládal správnímu orgánu, když byl u tohoto vyslýchán, předložil ho teprve poté, kdy se přišel seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že toto je pravdou, holící strojek předkládal teprve poté, co se seznámil s výsledkem policistů. Pak holící strojek přinesl a chtěl, aby se pracovník správního orgánu na vlastní oči přesvědčil, že je možno si ho zaměnit s mobilním telefonem a chtěl také, aby byl předložen policistům.

Skutkové a právní zhodnocení věci:

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 31/2000 Sb., řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamované zařízení.

Krajský soud v Brně ve věci uvádí následující:

V řízeních o přestupcích téměř vždy stojí proti sobě verze přestupkového jednání podaná policisty a tím, kde je z přestupkového jednání obviněn. Takováto situace je i v tomto konkrétním případě, kdy dva policisté (muž a žena) uváděli, že při běžné silniční kontrole, kterou prováděli dne 11.10.2010 zcela zřetelně viděli, jak žalobce při jízdě ve vozidle (uvedli registrační značku vozidla i jeho typ), a to v době asi kolem 14:15 hod řidič vozidla M.V. držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon.

Verze obviněného z přestupku, tedy žalobce, je zcela jiná, když nepopíral, že uvedeného dne a hodinu byl policisty kontrolován, takže byl během jízdy stavěn policií a bylo mu sděleno, že policisté viděli, jak při jízdě drží mobilní telefon, když žalobce okamžitě sdělil a zapsal i do záznamu o přestupku, že netelefonoval ani telefon nedržel a uvedl i číslo svého mobilního telefonu. Později pak v průběhu správního řízení uvedl, že policisté mohli vidět, že „něco“ v ruce drží, což pravdou bylo, ale to, co v ruce držel, nebyl mobilní telefon ale holící strojek značky Braun, který v autě vozí a kterým se tehdy holil. Tento holící strojek i v průběhu správního řízení pracovníku správního orgánu předložil, a to proto, aby uviděl, že typ holícího strojeku, se kterým se žalobce holil, se dá splést s mobilním telefonem.

Pouze jedna z těchto dvou verzí tedy může být pravdivá a správní orgány se přiklonily k tomu, že pravdivá je verze podaná policisty, nikoliv podaná žalobcem a soud uvádí, že verzi, které správní orgány uvěřily, také náležitě a podrobně ve svých rozhodnutích zdůvodnily.

Krajský soud dospěl provedeným dokazováním, tedy zjištěním skutečností, které jsou uvedeny ve správním spise prvostupňového správního orgánu k závěru, že verze, které uvěřily správní orgány, je tou verzí, která je pravdivá, tedy že se žalobce přestupkového jednání kladené mu za vinu se dopustil, tedy že při jízdě vozidlem držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj.

Této verzi Krajský soud v Brně také uvěřil, a to z toho důvodu, že výpovědi obou policistů jsou zcela konzistentní. V žádné zásadní věci se neodlišují, byť byli samozřejmě i vyslýcháni jako svědkové po řádném poučení každý zvlášť a navíc jejich výpovědi korespondují i s tím, co je uvedeno hned při stavění žalobce v Oznámení přestupku. Krajský soud v Brně dospěl také k závěru, že nemá jediný důvod zpochybňovat výpověď policistů, svědků, a to z toho důvodu, že skutečnost, že žalobce při jízdě držel mobilní telefon zjistili při výkonu svého povolání, neboť uvedli, že toho dne byli veleni do služby za účelem provádění dozoru nad bezpečností silničního provozu. Nebylo prokázáno, že by v případě žalobce vyvíjeli nějakou přílišnou horlivost nad rámec běžného dozoru nad dodržováním pravidel silničního provozu, neboť kromě toho, že si nechali předložit doklady, které u sebe musí mít řidič při řízení motorového vozidla, kdy mu sdělili, co viděli a jakého přestupkového jednání se dopustil, žádnou další kontrolu (např. důkladnou kontrolu technického stavu vozidla) neprováděli a z výpovědi samotného žalobce vyplývá, že s ním jednali velmi klidně. V tomto směru pak soud musí dát za pravdu žalovanému, pokud žalobce cituje z rozsudku NSS, č.j. 7As 83/2010 – 63, že tento rozsudek sice obsahuje text žalobcem uváděný, ale že tento text je vytržen z kontextu a vztahuje se na případ, kdy při kontrole obviněného

z přestupku v souvislosti s údajným telefonováním za jízdy, policisté projevili velmi neobvyklou horlivost a důkladnost, aniž by proto vzhledem k okolnostem vyvstaly jakékoliv zvláštní důvody (z uvedeného rozsudku vyplývá, že byla provedena velmi podrobná kontrola technického stavu vozidla, dechová zkouška a teprve poté, kdy bylo zjištěno, že na vozidle není žádná technická závada, že v tomto směru je vše v pořádku a že z dechové zkoušky nevyplynulo, že by žalobce řídil ovlivněn alkoholem, bylo mu sděleno, že za jízdy telefonoval).

Krajský soud tedy uvádí, že tyto dva „případy“ se nedají srovnávat, neboť u žalobce, jak sám potvrdil, šlo o zcela běžnou kontrolu, ničím nevybočující ze zásad obvyklé silniční kontroly. Krajský soud v Brně pak uvádí, že tvrzení o tom, že žalobce držel mobilní telefon nikoliv holící strojek, je dána i tím, že při zastavení policisty žalobce pouze uvedl, že netelefonoval ani nedržel mobilní telefon, poté kdy mu bylo sděleno, že za jízdy telefon držel, neuvedl však, že si to mohli policisté splést s holícím strojkem, který, jak uváděl, měl v tu dobu v boční schránce předních dveří, když, jak uvedl, těsně před zastavením se doholil.

Pokud by toto tvrzení žalobce bylo pravdivé, je soud přesvědčen, že by se žalobce již na místě prováděné kontroly bránil a snažil se „nedorozumění“ hned vysvětlit tak, aby nebyl obviněn z žádného přestupku, zvláště, když teprve u jednání Krajského soudu tvrdí, že v době, kdy byl stavěn policií, u sebe vůbec žádný mobilní telefon neměl, že ho měl doma. Tuto skutečnost, že u sebe nemá vůbec žádný mobilní telefon, pokud by mu bylo sděleno policií, že držel mobilní telefon u levého ucha, by určitě sdělil a policisté by se mohli také o této skutečnosti ihned přesvědčit. S ohledem na věk žalobce a jeho vysokoškolské vzdělání se soudu jeví, že je velmi nepravděpodobné, že by žalobce zareagoval pouze tak, že by řekl, že telefonní přístroj nedržel ani netelefonoval a nesdělil by, že vůbec ho u sebe ani nemá a že by o tom, že se právě doholil a že holící strojek má u sebe a že je velmi snadno zaměnitelný s mobilním telefonem, neřekl.

Z těchto důvodů, které soud velmi podrobně uvedl, proto verzi žalobce nepokládá za pravdivou, pokládá ji za tvrzení účelové s tím, aby se vyhnul potrestání za přestupkové jednání, když soud zdůrazňuje, že pokud jde o policisty, nebylo prokázáno, že by z toho, že by obvinili žalobce z přestupku měli nějaký prospěch, finanční či jiný, naopak má soud za to, že tím, že žalobce obvinili z přestupku, jim přibyla další administrativa a účast u správního řízení.

Pokud pak žalobce popisuje to, že policisté v místě, kde zpozorovali, že žalobce drží mobilní telefon, toto nemohli dobře vidět, toto tvrzení žalobce je vyvráceno shodnou výpovědí obou policistů, kdy uvedli, kde vozidlo žalobce v době, kdy žalobce držel u levého ucha mobilní telefon uviděli s tím, že bylo prokázáno, že na vozidle žalobce nebyla žádná zatmavená skla, takže viditelnost tímto nebyla ztížena. Oba policisté shodně uvedli, že viděli žalobce při tom, jak držel mobilní telefon na vzdálenost, kterou uváděli shodně (5 – 8 m), přičemž viditelnost byla v té době dobrá a oba policisté na přímý dotaz, zda si mobilní telefon nemohli splést např. s panelem autorádia, peněženkou nebo holícím strojkem, se

kterým se řidič za jízdy holil, oba shodně, nezávisle na sobě odpověděli, že si ho rozhodně splést nemohli, neboť telefon bylo zcela zřetelně vidět, když svědek, policista P. zdůraznil, to co uvádí i soud, že pokud by držel žalobce nějakou jinou věc, logicky by na tuto skutečnost upozornil hned při řešení přestupku, když nic takového neudělal.

Soud má tedy z výpovědi policistů a podpůrně i Úředního záznamu a z Oznámení přestupku zcela jednoznačně prokázáno, že přestupkového jednání, které je žalobci kladeno za vinu, se tento dopustil.

Pokud pak žalobce chtěl, aby soud zjišťoval u operátora O2, zda v uvedenou dobu byl z mobilního telefonu, který patří žalobci a jehož číslo uvedl, uskutečněn nějaký hovor a aby byl činěn i dotaz, kde se uvedený telefonní přístroj v uvedenou dobu nacházel, toto soud pokládá za zcela nadbytečné s tím, že provedení tohoto důkazu by do řízení nic nového nevneslo. I kdyby bylo zjištěno, že z uvedeného čísla mobilního telefonu nebyl v uvedený den a hodinu uskutečněn žádný telefonní hovor nebo, že by bylo zjištěno, že se nacházel uvedený telefon na zcela jiném místě, naprosto nic by to na dané situaci nemohlo změnit, neboť z ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., nevyplyvá, že přestupkového jednání by se dopustil řidič pouze v případě, že by za jízdy telefonoval, stačí, když při jízdě vozidlem drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj, přičemž telefonní přístroj, který při jízdě držel vůbec nemusel být telefonní přístroj s číslem které uvádí, neboť nemusel držet v ruce svůj telefonní přístroj, může mít telefonních přístrojů vícero atd. Provedení tohoto důkazu by tedy mohlo zvrátit přestupkové jednání žalobce. Soud tedy uzavírá, že zcela jednoznačně uvěřil verzi příběhu podaného policisty a zdůvodnil také, z jakých důvodů tomu tak bylo.

Soud proto co shora uvedeno, rozhodl tak, že žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, ve věci měl úspěch žalovaný. Právní zástupkyně žalovaného se dostavila k jednání Krajského soudu v Brně, neboť to byl žalobce kdo žádal nařízení jednání, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení představující jízdu autobusem ve výši 298,-Kč, když doklad o výši jízdného soudu předložila. Povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení má neúspěšný žalobce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 18.ledna 2012

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně